

Hoofdstuk 110

Lieve kleinkinderen,

Weten jullie wat racisme is? Natuurlijk weten jullie dat. Vooral vandaag aan de dag krijgt racisme héél veel aandacht in de media. Kleine minderheidsgroepen, ook in Nederland, vinden dat hun voorouders in het verleden gediscrimineerd werden omdat zij een andere huidskleur hadden.

Ze beschuldigen de ‘witte mensen’ dat zij zich ver verheven voelen boven kleurlingen. Hebben zij gelijk? Vinden blanke mensen zich beter dan hun ‘soortgenoten’ met een andere huidskleur?

Ik heb jullie in deze kinderbijbel vaker dan één keer verteld dat tweeduizend jaar geleden de Joden zich ‘betere’ mensen voelden dan Samaritanen. Ja, het Joodse volk had van oudsher een verbond met God, waarbij heidenen buitengesloten werden.

Wat een geluk dat voor Jezus alle mensen gelijk zijn. Maakt niet uit welke huidskleur je hebt. Wit, zwart, rood, geel of bruin, wij mogen in Jezus Naam allemaal kinderen van één Vader zijn. Bij Jezus is geen racisme!

Hoofdstuk 110 - Filippus en de Ethiopiër - Handelingen 8 : 26 - 40

De verwachting was dat Filippus nog lange tijd in Samaria zou blijven om daar de jonge gemeente van Jezus te leiden en te onderwijzen. Het geloof in Jezus Christus was voor de mensen daar allemaal nog zo vreemd, zo nieuw en ze hadden nog zo'n grote behoefde aan goede leiding. Maar de Heer Zelf had anders besloten. Nu de Heilige Geest over hen was gekomen konden ze ook verder zonder Filippus en ze moesten leren dat de kerk van Jezus Christus nooit afhankelijk is van één persoon. Het werk van Jezus gaat door, ook wanneer een man of vrouw weggenomen wordt. Daarbij, de Heer had op dit moment voor Filippus ander, ja heel belangrijk werk te doen. En Filippus, een Griek van geboorte, was daar uitermate geschikt voor.

En zo gebeurde op zekere dag dat een engel uit de hemel bij Filippus kwam en tegen hem zei: ‘Filippus, je moet op reis gaan. Ga naar de weg die van Jeruzalem naar de stad Gaza loopt. Zorg dat je daar midden op de dag bent.’ Toen de evangelist Filippus dit woord van de engel hoorde was ten zeerste verbaasd. Hij dacht dat hij niet gemist kon worden in deze drukke stad. Hier moest nog zoveel gedaan worden. Veel mensen wisten nog niet van het heil in Jezus Christus en nu stuurde de Heer hem naar Gaza, een plaats waar niet veel

mensen woonden. Deze stad was jaren geleden verwoest en nooit weer opgebouwd.

Het was maar goed dat een engel hem deze opdracht had gegeven, want als een mens dit tegen hem gezegd had, dan had hij het niet geloofd. Maar dat er speciaal voor hem een engel uit de hemel was gekomen, betekende wel dat er op die stille weg naar Gaza belangrijk werk voor hem te doen was.

Op een middag, terwijl de zon op het hoogste punt stond, kwam Filippus aan op de stille weg van Jeruzalem naar Gaza. Het was op het heetst van de dag. Bijna alle mensen hielden hun middagrust. Het was er nu ook erg stil! Zo ver je kon kijken was er geen mens te bekennen.

Alleen achter hem vanuit de kant van Jeruzalem kwam heel in de verte een reiswagen aan die omringd was door veel paardenvolk en slaven. Het moest wel een heel belangrijk persoon zijn, die daar in zijn koets kwam aanrijden. Aan de kleren van zijn soldaten en ook aan hun wapens kon je zien dat ze uit een heel ver land kwamen, zelfs nog verder weg dan Egypte.

In ieder geval was die rijke meneer in zijn koets een heiden en de Heer zou hem, Filippus, vast en zeker niet voor zo'n deftige meneer uit een heidens land hier hebben laten komen.

Toen de stoet langs Filippus reed zag hij dat de meneer in de reiswagen een Ethiopiër was. Een erg rijk en heel voornaam man met een heel donkere huidskleur. Hij zat te lezen in een boekrol. Dat viel niet mee, dacht Filippus. Hoe kon je nu lezen in zo'n schokkende wagen die over een weg reed vol met kuilen en gaten? En dat in de gloeiende zon, op het heetst van de dag! Filippus ging meer aan de kant staan om iedereen voorbij te laten gaan.

Ineens hoorde Filippus de stem van de heilige Geest die tegen hem zei: 'Ga naar die man in de reiswagen toe.'

Filippus had geen tijd om na te denken. Hoe vreemd was dit en hoe onverwachts. Maar God riep hem en direct rende Filippus de koets achterna....

Filippus had het goed gezien. Deze vreemde reiziger in zijn reiswagen was een machtig man. Hij kwam helemaal uit Ethiopië, een land dat nog verder weg is dan Egypte. In zijn ver en donker vaderland had hij een bijzonder hoog ambt. Hij beheerde de schatten van de Candace, de koningin-moeder, die regeerde in naam van haar zoon. Op de één of andere manier had deze schatbewaarder gehoord van de God van Israël en daarna vond hij geen rust meer bij de goden van zijn eigen volk. Hij wilde nog maar één ding: alles weten van de God van Israël.

Hij had gehoord van de heilige Boeken van Mozes, die zo moeilijk te begrijpen waren en van een Verlosser, die zou komen. Ook wist hij nu van de offerdienst in de tempel in Jeruzalem. Hoe meer hij hierover te weten kwam, hoe groter zijn

verlangen werd om deze God te leren kennen. Deze God die hemel en aarde gemaakt had, wilde hij ook gaan dienen.

Tenslotte was zijn verlangen zo groot geworden dat hij de koningin-moeder om toestemming had gevraagd om naar de tempel van God in Jeruzalem te gaan. Het mocht. En nu was hij daar geweest en op terugweg naar huis.

Het was een erg lange en zware reis geweest. Het viel hem zwaar om zoveel weken in zijn schokkende reiswagen te moeten reizen. Maar dat ongemak telde hij niet. Veel erger was het dat hij zijn doel niet had bereikt. In de tempel had hij geen vrede gevonden voor zijn onrustig hart. Die tempel? Die was prachtig! Veel mooier dan hij zich ooit had kunnen voorstellen. Maar, van de offerdienst had hij niets gezien. Niemand in de tempel had aandacht voor hem gehad. Geen mens had even rustig met hem gepraat. Niemand kende zijn verlangen naar vrede. Iedereen keek voor hem de andere kant uit. Hij had er zich zo verschrikkelijk veel van voorgesteld, maar het was op een bittere teleurstelling uitgelopen.

Die God van Israël mocht dan wonen te midden van zijn volk, maar voor hem, een heiden, was daar alleen dat bordje: *'Verboden voor heidenen!'* Liep je door, dan kreeg je de doodstraf....!

En zo reed hij dan terug naar huis. Teleurgesteld en verdrietig. Voor veel geld had hij nog een boekrol van Jesaja gekocht. Daar las hij nu in terwijl de paarden zijn reiswagen trokken. Hij moest zich erg inspannen om die kleine Griekse letters te lezen. Tussen het geluid van de ratelende wielen en het paardenhoefgetrappel door hoorde je zijn zware stem. Zoals het vroeger de gewoonte was las hij hardop. Hij deed geen moeite meer om al die Griekse woorden te begrijpen. En toch las hij door. Ja, al luider werd zijn stem en nog meer spande hij zich in, toen hij las:

*'Als een schaap werd hij naar de slachtbank geleid;
Als een lam dat stil is bij zijn scheerder
deed hij zijn mond niet open.
Hij werd vernederd en hem werd geen recht gedaan.
Wie zal van zijn nakomelingen verhalen?
Want op aarde leeft hij niet meer.'*

Hoe zou hij ooit te weten komen, wat deze woorden betekenden? Wie was die 'Hij', die stierf?

Ineens hoorde deze Ethiopiër een duidelijke stem die vroeg: **'Begrijpt u wel, wat u leest?'**

Geschrokken keek hij omhoog. Hij had zo ingespannen zitten lezen dat hij Filippus niet eens had gezien.

Treurig antwoordde hij: ‘Nee, want niemand legt het mij uit. Ik begrijp er niets van. Maar als u dat wel kunt, kom dan bij mij in de wagen en leg het mij uit!’ Op dat moment begreep Filippus waarom hij hier naar toe had moeten gaan. Blij klom hij in de reiswagen en ging naast de man uit Ethiopië zitten. Hij vond het niet erg dat hij nu naast een heiden zat en dat de huidskleur van die man pikzwart was. Zulke gedachten had hij niet. Nee, wanneer de Heilige Geest je roept, dan zijn er geen vooroordelen meer.

‘Begrijpt u wel, wat u leest?’

Nog een keer lazen ze en nu samen, dezelfde tekst uit Jesaja en daarna begon Filippus over Jezus te vertellen. Hoe Jezus gestorven was aan het kruis en vooral waarom Hij gestorven was. De straf van God voor alle mensen, had Hij daar gedragen en nu mochten alle mensen die in Hem geloven, na hun dood bij Jezus in de hemel komen. In Zijn rijk van vrede en gerechtigheid.

Filippus vertelde over de doop, die in de plaats van de besnijdenis was gekomen en dat iedereen die in Jezus gelooft, die mocht ontvangen.

Filippus sprak lang. De Ethiopiër en hij vergaten de tijd. Het liep al naar de avond en Filippus vertelde nog steeds over de Here Jezus. De vreemde reiziger naast hem hing aan zijn lippen. Deze zwart gekleurde vreemdeling voelde een grote blijdschap in zich opkomen. Nu was deze lange reis toch niet vergeefs geweest. Hij had God toch nog gevonden en nu durfde hij het leven weer aan. Het leven - en wanneer het zijn tijd zou zijn - de dood.

De Ethiopiër keek om zich heen. Hij hoorde het geluid van een klein bruggetje waar zijn door paarden getrokken reiswagen overheen reed.

Blij zei hij tegen Filippus: ‘Kijk, daar is water. Ik geloof in Jezus Christus, de Zoon van God. Doop mij nu.’

Samen gingen ze in het water van de beek. Op dat moment besepte Filippus niet dat hij iets groots deed. *Deze Ethiopiër was de eerste heiden die gedoopt werd.* En deze keer kwamen er geen apostelen uit Jeruzalem om hun zegen over dit gebeuren te geven. Dat was ook niet nodig. God Zelf had Filippus geroepen om deze vreemdeling bij Jezus te brengen. Zijn hart trilde van blijdschap toen hij zijn handen op dat donkere hoofd legde en hem onderdompelde in het water....

Ik geloof in Jezus Christus, de Zoon van God. Doop mij nu.'

Deze Ethiopiër met zijn pikzwarte huidskleur had niet anders verwacht dan dat Filippus verder met hem mee zou reizen. Maar toen hij naar zijn reiswagen terugliep was Filippus plotseling niet meer bij hem. De Geest van de Heer had hem zo maar meegenomen.

Jammer vond deze neger het. Maar nu hij Jezus als zijn Heer en Heiland had gevonden kon hij ook zonder Filippus met blijdschap verder reizen. Die avond in zijn slaaptent toen hij bad tot de Heer, voelde hij dat God veel dichterbij hem was dan eerder in de tempel in Jeruzalem.

Na deze vreemde ontmoeting op de weg naar Gaza, trok Filippus het noorden in en verkondigde het evangelie van Jezus in alle steden langs de zee. Hij vroeg niet of zijn toehoorders wel allemaal echte Joden waren. En wanneer het zo uitkwam, dan doopte hij ook wel onbesneden heidenen. Maar Filippus was nog niet zover dat hij de heidenvolken opzocht om speciaal aan hen de blijde boodschap van de Here Jezus te vertellen.

Dat duurde nog jaren en er moest eerst nog heel veel gebeuren, voordat de gemeente van Christus het bevel van Jezus opvolgde en mannen (zendelingen) uitstuurde naar de heidenvolken.